

[Udenrigsministeren.]

lemmer det Raad, at de ikke skal blive ved at forville sig ind i denne Urskov af Tal, som de ikke kan finde Rede i, og ikke skal regne med at kunne klare sig ved Hjælp af de Kilder, de i Almindelighed arbejder med paa dette Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Parkov gjorde dernæst nogle Bemærkninger til mig om Minespærringen under Krigen og sagde, at vi havde vel ogsaa nu nogle Miner, som vi eventuelt kunde lægge ud i Store Bælt, men det var ikke nok. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt der nogen Sinde mere kommer en Situation, hvor der var Mening i det; men det ærede Medlem sagde saa: at naar vi har de Miner, saa skal de Miner bevogtes af Skibe, og man skal kunne beskyde Terrænet fra Land.

Det, vi under den sidste Krig havde, der kunde benyttes dertil, det vil vi have ganske tilsvarende efter den Ordning, der her foreligger. Der var et Par Feltbatterier paa hver Side af Store Bælt, det vil der kunne være efter den Ordning, vi foreslaar. Der var en Skibsbevogtning, og vi vil efter denne Ordning kunne have en Skibsbevogtning, som paa ingen Maade er ringere. Det, vi vil mangle, er den Del af den danske Flaade, som efter min Overbevisning er og den Gang var praktisk uanvendelig, de langsomt sejlende, meget kostbare og til Bevogtningstjeneste praktisk ubrugelige Kystforsvarsskibe, som vi endnu har lidt tilbage af.

Det ærede Medlem sagde dernæst noget, der ofte har været gentaget, om, hvorledes vort Militærvæsen skulde have været en særlig Betryggelse i 1916, paa et Tidspunkt, da man efter Sigende fra tysk Side truede Danmark. Det ærede Medlem har dér en Forestilling at gaa ud fra, som et tidligere Medlem af dette Ting, H. P. Hansen, en Gang eller to har fremført her i Tinget.

Jeg tror imidlertid at turde sige, hvad jeg allerede ved tidligere Lejlighed har understreget, at alle de Oplysninger, der foreligger, baade med Hensyn til Tanker i Tyskland paa det Tidspunkt og med Hensyn til Kendsgerninger i de militære Foranstaltninger, der fandt Sted i Efteraaret 1916, baade i Sønderjylland og ved den hollandske Grænse, med en fuldkommen afgørende historisk Sikkerhed, om hvilken der aldrig mere virkelig vil kunne rejses Tvivl, har fastslaaet dette, at man fra tysk Side udelukkende tænkte paa Forsvarsforanstaltninger i Bekymring for, at den Proklamation af den uindskrænkede Undervandsbaadskrig, som Tyskland den Gang paatænkte,

skulde føre en Gruppe af neutrale Stater ind i Krigen som Tysklands Fjender. Der foreligger en saadan Rigdom af Vidnesbyrd herom, at jeg tror, man ogsaa paa dette Punkt skulde opgive de Forestillinger, man hidtil har arbejdet med.

Det afgørende i hele dette Spørgsmaal er imidlertid de ærede Medlemmers underlige Tro paa, at naar man har en vis Militærstyrke, en Styrke, der omtrent svarer til den, de nu en Gang har faaet stillet paa Benene i Danmark — for noget alvorligt derudover, en Tilvejebringelse af et Militærvæsen, der betyder en virkelig Indsats fra dansk Side, det drømmer jo ingen af de Herrer om —, skal det betyde, at store, stærke Stater i en alvorlig Kamprøve dem imellem lader sig afskrække deraf; man siger, de kan ikke komme med det hele, de kan kun komme med en lille Smule af deres Militærstyrke.

Nej, de kommer med saa lille eller saa stor en Smule af det, de har, som er fornøden til at være os fuldkommen overlegen. Det er denne Kendsgerning, denne naturlige Tingenes Tilstand, som man maa gøre sig klar som Udgangspunkt for alle sine Vurderinger paa dette Omraade.

Saa har jeg en Bemærkning at gøre i Anledning af den lille Tale, der blev holdt af det ærede Medlem Hr. Vanggaard. Jeg skal ikke komme ind paa hans Betragtninger over Forholdet mellem Hær og Flaade og andet saadant, men jeg ønsker at understrege, at efter at det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen som Ordfører for sit Parti i Eftermiddag har sagt, at der skulde ved disse Forhandlinger med Svenske og Norske, som han anbefaler, kun være Tale om Ting, som intet havde at gøre med militær Alliance eller Entente eller noget som helst af den Karakter, saa staaer det ærede Medlem Hr. Vanggaard, der tilhører det samme Parti, et Øjeblik efter op her og siger, at han i høj Grad beklager, at jeg har afvist Forestillingen om, at de nordiske Stater kunde bringe hinanden militær Hjælp og paa Forhaand forhandle derom.

Med andre Ord, det ærede Medlem Hr. Vanggaard taler netop om dette som en Art militær Entente, en Entente, der gaar ud paa, at de forskellige Stater skal lægge deres Militærvæsen til Rette med det Formaal i en given Situation at bringe hinanden militær Hjælp.

Det ærede Medlem fortsatte med Talen om, at disse Stater skal danne en Slags regional Entente, saaledes som der undertiden har været Tale om indenfor Folkeforbundet. Jeg antager, at det ærede Medlem